

имена: „холера“, „циганинъ“, „клепоухъ“, „черенъ дяволъ“...

Но черниятъ жребецъ не искаше да има много вземане-даване съ хората. Той нито имъ се умилкваше, нито пъкъ лошото му чувство къмъ тѣхъ траеше дълго. Бѣше потопенъ сякашъ въ свой вжтрешенъ животъ, отъ който ако се опитаха да го извадятъ, се дразнѣше. Често пжти, както стоеше предъ яслата и ядѣше, той трепваше, преставаше да дѣвчи и, съ подигната глава, като държеше стиската сѣно въ устата си, той се слушваше. Въ тъмнината на обора свѣтѣха само чернитѣ му очи, изпълнени съ нѣкаква тжга. Нищо не чуваше той, колкото и да се слушваше. И пакъ започваше да хрупа сѣното, като въ очитѣ му все се таеше нѣкаква мисълъ.

Понѣкога, нощно време, срѣдъ вѣтъра и виелицата, която бучеше навънъ, долитаха далечни, неясни звуци. Черниятъ жребецъ слушаше съ дигната глава. И ето, ясно се чуваше звънецъ, изцвилваше конь. Връщаше се хергелята. Очитѣ на черния жребецъ пламваха, той захващаше да се върти на мѣстото си, да цвили. Не се успокояваше вече день-два. И старитѣ и кротки коне, Алчо и Божко, както си дремѣха, чудѣха се на това безпокойство, което трае тѣй дълго време.

Дохождаше пролѣтъ и черниятъ жребецъ тръгваше съ хергелята. Него време нивитѣ бѣ-